

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Vicent Partal

Trobades

Les Trobades d'Escola Valenciana es fan, la primavera de cada any, en una vintena de poblacions, tot al llarg de la geografia valenciana. Varen començar en un clima hostil contra la llengua l'any 1986 i des d'aleshores s'han anat eixamplant i creixent fins arribar a congregar cada any dues-centes mil persones. Les Trobades d'enguany s'acabaran a Biar el 9 de juny, amb la corresponent a l'Alcoià i el Comtat. La penúltima hem tingut la sort de fer-la, dissabte passat, a Bétera, reunint xiquets de tot el Camp de Túria.

Les Trobades són un espectacle difícil de repetir enlloc. Comencen amb una desfilarada de xiquets i escoles pels carrers del poble, cadascú rere la seua pancarta i amb les reivindicacions que considera oportú afegir —els de Nàquera, per exemple, demanaven una escola digna per al seu poble i eliminar els barracons.

Després de la desfilarada el conjunt

La insistència i la bona feina segueixen sent fonamentals en tot i les Trobades d'Escola Valenciana, fa anys perseguides, en són exemple

de xiquets, pares i mestres s'escampen per tot arreu, fent activitats o visitant les mil i una paradetes que acompanyen la Trobada, totes elles relacionades amb la llengua o amb activitats escolars. Els organitzadors locals proposen actes de coneixement del medi, a Bétera visitar la Torre Bufilla, i tot plegat acaba amb un sopar popular i un concert que engresca els qui es queden fins a més tard. Tot en un ambient de molta alegria i complicitat.

Ara és així però no ho ha estat sempre. Fa anys les Trobades eren perseguides pel propi govern valencià i amenaçades per l'extrema dreta, que ha provocat incidents greus en diverses ocasions, sempre sota la protecció d'una policia còmplice amb ells fins nivells d'escàndol. Per sort ara tot ha canviat però dissabte, mentre veia desfilar els xiquets per davant de casa, no vaig poder evitar tenir un record per a aquells activistes que durant tants anys van fer la feina difícil. I vaig pensar que la insistència i la bona feina segueixen sent fonamentals en tot.

La vinyeta

Fer

Ombres de Primavera

Imma Merino

El descobriment d'«A Ilha dos amores»

La pel·lícula més bella que he vist en l'última edició de Canes va presentar-se fa 36 anys al mateix festival, on hi ha retornat com un "clàssic" en còpia restaurada: *A Ilha dos amores*, del cineasta portuguès Paulo Rocha, que s'inspira en l'època, l'obra, els amors, la vida i la mort de Wenceslau de Moraes, escriptor portuguès nascut a Lisboa l'any 1854 i que, traslladant-se al Japó, hi va morir, a Tokushima, el 1929. Un clàssic, tanmateix, pràcticament desconegut i invisible durant un llarg temps en el qual ningú no me n'havia parlat fins que l'Àngel Quintana em va dir que havíem de veure-la. Com és que no en sabia res? I que ni l'havia vist l'Àngel, que aquell any 1982, encara que només uns dies, va assistir al festival? *A Ilha dos amores* va projectar-se en la secció oficial d'una edició en què, a banda del fet que *E.T.* va programar-se fora de competició, també hi van concursar, entre d'altres, *Fitzcarraldo*, de Herzog; *Hammet*, de Wenders; *Identificació d'una dona*, d'Antonioni; *La nit de Sant Llorenç*, dels Taviani; *Passió*, de Godard; *Moonlighting*, de Sko-

“Què en restarà dels films premiats i més comentats a Canes 2018? Es recuperaran aquells que no hem sabut apreciar?”

limowski; *Yol*, de Yilmaz Guney, i *Missing*, de Costa-Gavras. Les dues últimes, que per mi no són de les millors de la llista, van compartir la Palma d'Or (aleshores podia ser *ex-aequo*) concedida per un jurat presidit per Giorgio Strehler i del qual formava part Gabriel García Márquez.

La majoria de les pel·lícules suara esmentades són excepcionals, encara que unes més que altres, i, en tot cas, justament reconegudes havent passat el sedàs del temps. Però *A Ilha dos amores* m'ha semblat a l'altura de les més grans, i no només pel que fa a la collita de Canes 1982. Com es construeix la història del cinema? Què fa que, a banda del seu valor artístic, uns films siguin tan visibles i d'altres, ignorats? Evidentment, hi ha explicacions, com ara les comercials, que no són alienes al poder de determinades indústries cinematogràfiques. Però ni la crítica més sensible va fer atenció al film de Rocha? Què en restarà dels films premiats i més comentats a Canes 2018? Es recuperaran aquells que no hem sabut apreciar?

I per què *A Ilha dos Amores* m'ha semblat la pel·lícula més bella que he vist en l'últim Canes? Cada pla és una construcció poètica en la qual se sent que Paulo Rocha, que va gestar-la durant catorze anys, hi va expressar la seva experiència de l'amor i la seva pèrdua, de la creació, de la fascinació per l'Extrem Orient.